

— „Ето тази кръчма е твоя“ рекълъ старецътъ. „Пази я, посрѣщай и изпращай пѣтницитъ! Но не забравяй и бѣднитѣ.“

Като казалъ това, старецътъ оставилъ най-големия братъ въ кръчмата, па продължилъ пѣтя си съ останалитѣ.

Щомъ изминали десетъ километра, пѣтницитъ дошли до една ливада, на която били накацали много *скворци*. Въ това врѣме старецътъ се обърналъ къмъ срѣдния братъ и го запиталъ:

— „Ти какво искашъ да станешъ?“

— „Овчаръ, дѣдо,“ рекълъ той, „азъ завиждамъ на овчаритѣ, когато ги виждамъ подпрѣни на тоягитѣ си да свирятъ съ своитѣ медни кавали, а край тѣхъ да хрупатъ трѣва кроткитѣ вакли овци.“

Изведнажъ всичкитѣ скворци въ ливадата се прѣвърнали на овци.

— „Ето тѣзи овци сж твои. Паси ги и се поминавай, но не забравяй и бѣднитѣ.“

Оставилъ старецътъ и този братъ при овцитѣ, па продължилъ пѣтя си съ най-малкия. Още не изминали стотина крачки, той запиталъ и него.

„Ти какво искашъ да станешъ?“

— „Азъ, дѣдо, не ща ни богатство, ни пари. Искамъ добра другарка, която да мисли сжщо като мене. Така двама ние ще поминемъ добръ.“

При залѣзъ-слѣнце пѣтницитъ влѣзли въ едно село. На чешмата край селото една млада хубава дѣвойка наливала вода. Тя се спуснала, посрѣщнала изморенитѣ пѣтници и ги поканила да пийнатъ студена водица.

— „Благодаримъ, хубаво момиче,“ рекълъ старецътъ, „ами имате ли мѣсто да прѣнощуваме?“

— „За добри хора се намира,“ рекло момичето, и повело пѣтницитъ за у дома си.

Слѣдъ вечерята стариятъ пѣтникъ рекълъ на домакина: — „Дѣдо, ние сме тръгнали съ това момче да му търсимъ другарка, която да мисли сжщо като него и намираме, че твоята дъщеря ще е избраницата.“